

PHÊ BÌNH (3)

Linh Mục Nguyễn văn Phương

Chị Huỳnh Dung quý mến,

Tôi đã nhận được thơ và sách của chị từ hai tháng nay, nhưng hôm nay mới hồi âm, cố ý để đọc cho xong hai quyển Hồn Vong Quốc rồi mới cho ý kiến.

Hôm nay nhờ nghỉ lễ Giáng Sinh nên tôi có thì giờ đọc hết quyển II. Tôi thấy quyển này mới thật là tuyệt vì phần chính yếu và gay cấn ở đây! Tuyệt ở chỗ kỳ thú hấp dẫn và bất ngờ. Chị diễn tả thật hay với mối tình «yêu thù» dang co của Huỳnh Như và Thúy Uyên. Trái tim nhạy cảm yêu đương của hai nàng được phơi bày qua ngòi bút tinh tế của một nữ tác giả giàu tình cảm. Lòng yêu nước của Trường Sơn – Trường Giang và của hai nàng lên cao đến tột đỉnh, tuyệt đẹp, đều nằm trong quyển II (bắt đầu chương 13).

Sách thật hay! Tôi rất thích. Chắc là sẽ đọc lại nhiều lần. Hay ở kết cấu, lời văn nhẹ nhàng uyển chuyển, nhiều tình cảm. Hay nhất là ở tâm hồn yêu quê hương dân tộc của tác giả được biểu lộ qua những nhân vật chính. Sách có giá trị làm cho người đọc có một thôi thúc phải cao thượng hơn, phải có tác phong đạo đức hơn.

Dù là sách dã sử, nhưng cho thấy tác giả có một vốn liếng văn hoá rộng rãi, đặc biệt văn hoá Trung Hoa.

Cách chung, lối hành văn giống chuyện Tàu, chuyện kiếm hiệp Trung Hoa, làm cho câu chuyện hấp dẫn, người đọc say sưa theo dõi diễn tiến, thêm vào đó cách nói của người miền Nam, rất hay và thường ít thấy trong các tiểu thuyết của ta.

Thế nên tôi rất hãnh diện vì tác giả là người miền Nam, người Sađéc Cao Lãnh, người miền Nam của tôi, không xa quê Vĩnh Long của tôi.

Lần gặp chị ở Strasboug tháng chín vừa qua tôi đã quý mến chị. Nay đọc hai cuốn Hòn Vong Quốc tôi lại càng thêm quý mến cái «tâm hồn» cao thượng của chị. Không ngờ một nữ sĩ có vẻ yếu đuối tẻ nhạt, tình cảm lại có tâm hồn dũng mãnh lớn lao như vậy! Sách vì thế cần được phổ biến rộng rãi nơi đồng bào Việt Nam, nhất là giới trẻ.

Tôi không phải là nhà văn, cũng không phải là người phê bình nghệ thuật văn chương, nhưng tôi nghĩ qua tác phẩm Hòn Vong Quốc chị đã đóng góp một công trình quý giá và lớn lao cho nền văn hoá và luân lý của nước ta, nó cần được bảo tồn và phát triển ở hải ngoại này.

Xin chị gửi thêm cho tôi hai quyển «Mài Gươm Phục Quốc» và «Giai Nhân & Đại Đế» để tôi ngưỡng mộ thêm tấm lòng ái quốc và tài nghệ của chị.

Nguyễn văn Phương
(Roma ngày 17/12/89)